

vil gennemføre, at man i visse økonomiske Spørgsmaal skal have fuldkommen Enstemighed i Kommunalraadet. Det er ganske forkasteligt set fra det kommunale Selvstyres Synspunkt, og det medfører selvfølgelig, at selv i socialdemokratiske Kommuner, hvor man er villig til at gennemføre humane Reforme, kan man ikke, fordi den højtærede Indenrigsminister ikke vil tillade det. Naar der er socialdemokratisk Flertal, skal alle være enige, men naar der er et Højre- eller et Venstreflertal, er det nok, at Flertallet tager Bestemmelse. Men paa den Maade er der ikke almindelig kommunal Valgret.

Endelig vil jeg blot sige to Ord om Ungdommens Stilling under den Arbejdsløshedssituation, som delvis er fremkaldt ved den højtærede Indenrigsministers Cirkulære, der i mange Tilfælde udelukker Ungdommen fra Understøttelse. De unge er i Virkeligheden sat paa Sultekur værre end nogen andre. Undertiden kan de gaa hjemme hos deres Forældre og ligge dem til Byrde, og hvis disse ogsaa er arbejdsløse, bliver der yderligere Smalhans i Hjemmet. Men ofte kan de ikke det, ofte maa de gaa og tigge. Jeg har ofte ved min Dør unge arbejdsløse Mænd, der hellere end gerne vil arbejde, men ikke kan faa Lov, og som nu tigger ved Dørene. Jeg møder ogsaa ofte paa Gaden unge Mænd, som er pjaltede, men øjensynlig ikke er demoraliserede, som gerne vilde arbejde, men de kan ikke faa Lov til det, og de kan ikke faa Understøttelse. Det er triste Forhold at se paa. Der opdrages en demoraliseret Slægt, en forbitret Slægt. Der er adskillige unge Mænd, der har skrevet til mig i den senere Tid, at de gerne vilde paa Esbjerg Arbejderhøjskole til Vinter, men de har ikke Tøj, saa at de kan komme der. Jeg kan ikke tænke mig noget haardere eller mere brutalt ved et Samfunds Optræden, end at unge Mænd, der gerne vil arbejde, som gør, hvad de kan, for at faa Arbejde, ikke kan faa det, ikke kan faa Understøttelse og heller ikke kan komme paa Skole, fordi de ikke har Tøj dertil. Hvis det er rigtigt, hvad der siges i Eventyret, at den lykkeligste Mand er den, der ingen Skjorte har, saa er der mange lykkelige unge Mænd her i Landet for Tiden, det kan de Herrer være ganske rolige for.

Det forekommer mig, at vi maatte kunne raade Bod paa disse Forhold, hvis vi for Alvor vilde. Det er nødvendigt at skaffe disse unge Mennesker Arbejdsløshedsunderstøttelse eller Arbejde eller Adgang til at komme paa Skole. Ganske vist er der i Loven om Arbejdsløshedsunderstøttelse aabnet en Adgang til at komme paa Skole, men denne Adgang er meget besværlig. I Fjor fik vi ikke Svar paa Andragender om Understøttelse efter denne Lov før efter, at Højskolen var sluttet den 1. April d. A., skønt Loven blev stadfæstet, saa vidt jeg husker, den 21. December 1921. Det gaar for langsomt. Der maatte kunne sættes Kraft ind paa, at vore unge Mennesker enten fik Arbejde eller Understøttelse eller i det mindste fik Hjælp til at komme paa Skole, saaledes at de dog kan bestille noget, for det mest demoraliserende er selvfølgelig at have de unge gaaende uden at kunne faa Lov til at bestille noget. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at disse Forhold virkelig bliver ordnet, saaledes at Ungdommen kan faa Lov til at arbejde. Men det forekommer mig, at de Vilkaar, det høje Ministerium nu har overtaget Magten paa, afhængigt af det konservative Folkeparti, uden nogen Tillids-erklæring i dette høje Ting og uden nogen Tillid ude i Befolkningen, er ikke noget at bygge Landets Fremtid paa.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg udsætter nu Forhandlingerne. De genoptages i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4¹⁰.

Mødet genoptaget Kl. 7.

Pinstrup: Forskellige ærede Medlemmer, der har haft Ordet, har dvælet ved den Undersøgelse, der er foretaget i Husmandsforeningerne og Landboforeningerne, en